

Tok-Temür története

2023 december 14. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

A puszta elcsendesedett. A szürke ég alatt olyan nagy lett a némaság, hogy a szívem riadt madár dobogását is hallottam.

Hogyne hallottam volna, hiszen mindössze csak ketten jártuk az utunkat a hatalmas és gyönyör? ugaron.

Én és Kotogu.

Id?s tanítóm kun szokás szerint, szívére tett jobb kézzel köszöntötte az egyetlen Istent, majd a kezében tartott boza nevezet? italba mártotta bal kezének mutatóujját és el?ször az ?sökre emlékezve löttyintett ki néhány cseppet, majd a születend? gyermekek egészségére, végül a ma él? kunok tiszteletére.

Ahogyan felidézem ezt a tisztességben megöregedett és mérhetetlenül bölcs kun embert, a lelkemet még ma is végtelen öröm járja át. Olyan elemi ?ser?t még soha senki mellett nem tapasztaltam, mint id?s mesterem oldalán. Pediglen nem lehetett magasabb az id?s, mint 165 cm és a súlya sem nyomhatott többet 60 kg-nál.

Mégis nagyobb volt ? a szememben mindenki másnál…

Hosszú id? szaladt meg azóta, de Kotogu minden szava a fülemben cseng. Sok iskolát kijártam, sokat tanultam, s magam is keveset tanítottam. Mégis azt kell, hogy mondjam, hogy a legtöbbet - magamat immáron már meg nem szégyellve -, hogy emberségb?l, tiszteletb?l és az enyéim történelméb?l, a mai fogalmaink szerinti egyszer? hat elemit végzett kun mez??rt?l tanultam.

A kunok utolsó f?bírójától.

Az öreg húzóra itta meg italát, majd el?bb az égre, majd a szemembe nézve kezdte el aznapi, nekem szánt tanítását, amit én tízéves kisfiúként tisztelettel és nagy odafigyeléssel hallgattam.

- Az öregapám idejében az izsáki Kolon-tó mellett élt egy Böngér nevezet? ember, aki az én apámnak mesélte el Tok-temür történetét. Hogy igazat mondott e, vagy a képzelete szülte a regét, istenuccse meg nem mondhatom, de mostan neked ifjú farkas, szóról-szóra átadom. Átadom, hogy meg?rizd és majd mikor én már a Hadak útján járok, te add tovább!

Jobbomat a szívemre téve, alázattal hajtottam meg fejemet a mesterem el?tt.

- Úgy mondta az én nagyapámnak Böngér, hogy mikor jó Kun László király a mongol Nogaj elleni harcban elesett - nem szakadt magva - az Éduától való gyermeke megmaradott. Miklós, Édua bátyja és annak hét legh?ségesebb embere mentette meg a fiúcskát, hogy egyenest a mai Kunszentmiklósra, majd Havasalföldre vigye, hogy ott az ottani kunokat, székelyeket, vlachokat az uralma alá vegye. Hosszúmez? és Argyasudvarhely lett a székhelye.

Felemelt bal kezemmel jeleztem Kotogunak, hogy szólni kívánok. ? bólintott és én szelíd szeretettel kérdeztem a bölcset:

- Testvérem! Miért nem írják Tok-temür nevét a krónikák s miért nem emlegetik a népek Kun László fiát? Bocsásd meg nekem, hogy Böngér szavában kételkedem!

Kotogu elmosolyodott és megsimogatta borzas hajamat.

- Ifiúr! Írják azok, mint a Cantacuzino Évkönyv is, de az oláh, oláhnak vallja Tok-temürt, míg a mongol, mongolnak, de egy sem nevezi meg kunnak. A jót mindenki akarja, az igazat csak a kevés!

Elgondolkozva mesterem szavain, tovább kérdeztem ?t:

- Értem szavad, de miért nem tudjuk, hogy mi lett véle, miként folyt tovább a vére?

Az öreg átfogta a vállamat és nagyot sóhajtott.

- Tihamér néven említik és er?s birodalmat épített. Az ? fia lett Basarab, a Fekete Vajda, ki megalapította a Havasalföldi fejedelemséget.

Ahogyan tanítóm befejezte mondandóját a puszta is feléledt. A Bikatorok mellett felszállt egy réticsík, hogy kövesse ?t egy tarajos g?te. A távolból a tücsökmadár hegedült és az elhagyatott kútgémre egy egerészölyv ült.

Régen volt, talán igaz sem volt, de a csertán kunok egykoron így mesélték a gyermekeiknek, mint nekem Kotogu.

Algis Tengri!

Zetényi-Csukás Ferenc - www.hungaryfirst.hu

Ajánló